

MOTÝL

TU
SI
V (NE)
BEZPEČÍ

IVANA ONDRIOVÁ

TU
SI
V (NE)
BEZPEČÍ
IVANA ONDRIOVÁ

Copyright © Ivana Ondriová 2019
Design © Motýľ design 2019
Cover photo © fotoduki / andreiuc88 / Shutterstock
Slovak edition © Vydavateľstvo Motýľ 2019

ISBN: 978-80-8164-191-6

**TU
SI
V (NE)
BEZPEČÍ**
IVANA ONDŘIOVÁ

VYDAVATELSTVO MOTÝL

*Venujem svojej priateľke Ivke D. B. a jej úžasnej dcérke.
Ivka, máš môj obdiv a úctu, ty jediná to zo všetkých mám
v mojom okolí s prehľadom dáš!*

AMELIE

Cinkajúca zvonkohra sa ma pokúšala presvedčiť, že som tu správne. Zrejme známka ľudskosti, toho, že tu niekto naozaj žije.

Ak by som však do nej neudrela hlavou, nezačujem ju. Vial tu totiž iba nepresvedčivý vánok, ktorý celkom márne rozháňal suchý, horúci vzduch naokolo a jej sa ani nedotkol. Horúčava na odpadnutie, ako keď otvoríte dverka na rozpalenej elektrickej rúre... Teraz sa však farebné sklíčka a detské koráliky vzdorovito chveli na tenkom špagáte. Celkom určite bola domácou výrobou, a teda žiadna veľkoleposť či dokonalosť, ale originálny, nekopírovateľný výtvar toho, komu pozemok a dom na ňom patril.

Zvonkohra po chvíľke dobojovala a ostala len tak visieť na tom špagátiku. Po dlhšom uvažovaní som usúdila, že ju spravilo dieťa, lebo rozhodne tak vyzerala. Korálik sem, korálik tam, niekde sklíčko z pivovej fľaše, akýsi kamienok, tuším biela perlička z náušnice. Visela z jedného z trámov jednoduchého prístrešku, ktorý mal zrejme predstavovať vstup na pozemok. Trámy však rozožierali čas i červotoče a bočné steny boli krivé a dokonca práchnivé. Sotva by som to nazvala pokusom o zútulnenie, naopak, môj verdikt znel, že tu mužská ruka dávno neurobila nič pekné ani prospešné.

Kde som sa to ocitla, v akom pekle? Nesľubovala mi tá pani niečo celkom iné?

Zvrtla som sa na päte a pod tmavými sklami slnečných okuliarov prižmúrila oči. Kam ísť? Späť?

Na hrboľatej prašnej ceste stál môj ušpinený strieborný crossover. Dvere na ňom boli dokorán, až tu som cítila pach jeho rozhorúčených koženkových kresiel a smrad z motora. Aj v ňom to bolo peklo, trvajúce presne štyri hodiny a dvadsaťdva minút. Tolko som sa škvarila v neskutočnej horúčave bez klimatizácie a trpela v benzínovom opare. Tuším ma tá ojazdená kraksňa späť už neodvezie. Len čo som zabrzdila a vypla motor, zvláštne v nej zahrkotalo a spod predného kufra sa vyvalil dym. Vozidlo sa celkom určite prehrialo.

Bože, veď aj ja, vlhké rifľové kraťasy a tielko nalepené na chrbte toho boli dôkazom. Takže vpred, inej cesty niet.

Prikrčila som sa, ťukla ukazovák do zvonkohry a vyšla z prístreška na páliace slnko. V jeho slnečných lúčoch sa mihal dom, ktorý vyzeral presne ako na fotkách... Neveľká dvojposchodová stavba s vysunutou terasovou časťou, ktorá sa tiahla po celej prednej strane domu, na nej štyri okná smerujúce na západ, kde som práve stála, dva obloky na hornom podlaží, šindľová strecha obrastená machom. A okolo chodník z malých kameňov a štrku, vedúci zrejme k zadnej časti chátrajúcej stavby. K tej by mala byť pribudovaná dvojizbová časť s kuchyňou a malou toaletou.

Prenajala som si ju na celý rok.

Presne toľko aj s dobrou rezervou by malo trvať, kým sa Júlo zdekuje z Prešova a splní to, čím ma roky rokúce strašil. Aj vtedy, kým sme ešte boli manželmi. Vraj je mu to poondiate Slovensko malé, dusí ho, gniavi a bráni v rozlete. Tu on podnikateľ nebude, stačilo mu tých strastiplných päť rokov.

Okov, ktoré som mu naším manželstvom založila na ruky, sa zbavil pomerne rýchlo. Sotva som sa pozviechala zo straty malej a naučila sa znovu žiť... Bez nej.

Zbalil sa, hodil na mňa špinu i vinu za to, že som ju nedokázala ani len priviesť na svet, a po advokátovi mi poslal rozvodové papiere.

Aj tak by som nežila s niekým, kto ma z náhleho odchodu našej malej dcéry bez mihnutia oka obvinil už v momente, keď som začala krváčať.

Práve som stúpala na zarastený chodník. Vysoké trsy trávy na tomto mieste takmer prekryli jeho kamenčie, naozaj zúfalo potreboval prečistiť od buriny, keď vtom som začula akýsi zvuk.

Kroky?

Ozvali sa kdesi predou mnou. Dup, dup, dup. Zdali sa byť drobné, nástojčivé a rýchle, niekto zjavne cupkal po práchnivej terase! Po chvíľke som v štrbine medzi doskami zbadala šticu svetlých vlasov. A oči.

Malý sliedič! Huncút, ktorý ma potajme špehoval. Teda dieťa? Tu? Na to ma však nikto neupozornil. Urobila som ďalší váhavý krok vpred a doslova to decko odtiaľ vydurila. Vtedy zvislo, odlepilo sa od dosky a ako víchor vletelo do dvojkrídlových balkónových dverí.

Dievča?

Zdalo sa mi, že na drobnej postave vidím šaty a kučery plieskajúce po vypuklých holých lopatkách. Zastala som tesne pod verandou a v duchu zakliala.

Čo všetko mi majiteľka ešte zamĺčala?

Znovu pohľad vzad na blatom pofíkaný crossover, na jeho vábivé dvere, sedadlá preliačené ťarchou mojej batožiny, na prázdny papierový pohár od presladeného kapučína, ktoré som si kúpila na predraženej benzínke za výpadovkou z diaľnice.

Ešte bol čas odísť...

Potom sa však dvere na dome opäť otvorili a na mňa sa

vyvalila zmes rôznorodých vôní, ktorej dominovala škorica a ľudský pot.

Vo dverách som zbadala ženu. Stála tam v hrubých bavlnených šatách siahajúcich do polky žilnatých lýtok, pri pohľade na ktoré som usúdila, že sa ten zápach, či vlastne vôňa, tiahne od nej.

Gaštanové vlasy mala stiahnuté zo srdcovitej tváre dozadu a na tých mrzkých šatách rozopnuté hneď tri vrchné gombíky. V ich výstrihu som tak celkom jasne mohla vidieť jej veľké okrúhle prsia.

„Vy ste tá z mesta?“

Prekročila prah – v akýchsi drevákoch. Na chudých lýtkach mala okrem nechutne vystupujúcich modrých žíl i viditeľné tmavé chlípky, možno ešte nikdy neholené, okolo pravého členka tenkú retiazku. Po pravom boku si šúchala varechou a keď som lepšie zaostrila, presne za tým som znovu zbadala tie oči. Čosi na nich ma natoľko upútalo, že som ledva vnímala ženine ďalšie slová. Boli totiž jasno modré, bez jedinej mihalnice okolo a ako dve mandle. Skakali sprvu po mojej tvári, nato po nohách, potom zabiehali k môjmu autu a napokon k tej zvonkohre. Ako dva mihotavé koráliky. Nepozreli pritom do tých mojich ani raz, nezastavili sa na nich čo len na okamih, hoci by mi stačilo iba niekoľko sekúnd. Intenzívnych sekúnd. Len čo by sa nám totiž pohľady stretli a vpili sa do seba, znovu by som isto-iste videla to, čo u mnohých iných pred ňou. Bolestivé, krvavé a ničivé obrazy... Náhody, nehody či tvrdé plány, teda všetko to zlé, čo na nich číhalo. A vystríhala by som ich.

Ibaže tentoraz to nebolo možné. Tie mačacie detské oči boli totiž celkom nedosiahnuteľné!

Och, vďaka Bohu za to. Aspoň zopár dní, Bože, dobre? Aspoň toľko mi daj, kým si tu zvyknem a kým si oni zvyk-

nú na mňa. Potom, potom ma skúšaj a odhaľ im dar, ktorý v sebe mám. Ťažko ho pochopia... Nepochopili ho ani tí, na ktorých mi záležalo, ani len Julio.

„Sprostá krava. Vidíš, čo sa stane s inými a toto si nevidela? Ju si nevidela? To, čo príde? Čo sa jej stane? Že zomrie? Ani tú krv medzi svojimi nohami? Nie?“

Bože, nie. Kolkokrát som mu už vysvetľovala, že táto moja schopnosť vidieť či predvídať zlo, ktoré si chce siahnúť na ľudí, s ktorými si vymením zrkový kontakt, sa mňa netýka?

Netuším prečo. Neprišla som na to za celý ten čas, odkedy to viem. Odkedy som v siedmich rokoch videla nikým nečakanú smrť starého otca.

„A tomu hovoríš dar? Je to prekliatie! Svinstvo! Hnusná lož. Na nej ti nezáležalo. Na vlastnom decku. A na druhých áno? Nemôžem sa na teba ani pozrieť, akoby som sa pozeral na bosorku.“

„Tak ste? Čakali sme vás už ráno.“

Striasla som sa a pokúsila sa tie slová zo svojej hlavy vytlačiť preč. Bolo to však márne, zakaždým totiž dobiedzali znovu a znovu a ja som sa už po tisíci raz pýtala, kedy ma konečne nechajú na pokoji.

Žena zaťala pery do tenkej čiary a založila si ruky na vypuklé bedrové kosti. Tým ma znovu upútala. Bola chudá ako palica a prehnutá v páse. Sprvu som mala pocit, že ju dolu ťahajú tie veľké prsia, potom som usúdila, že je jednoducho podvyživená a jej chrbtica poznačená skoliózou. Akoby týždne nejedla. Ešte aj jej tvár bola prepadnutá a drsná sťa šmirgeľ.

V momente, ako žena pohla rukami, odhalila buclaté líca schovávajúceho sa dieťaťa.

Naozaj to bolo dievča! Vlastne malá... downička. Stačil mi jediný pohľad na črty jej tváre a hneď som všetko

pochopila. Po pozitívnom tripple teste počas svojho tehotenstva som si totiž o Downovom syndróme prečítala stovky článkov a štúdií. Chcela som byť pripravená na všetky možné situácie. Čo ak bude takáto? Naša dcéra? Prijmeme ju? Zvládneme to?

Áno!

Lenže ako sa dá zvládnuť smrť ešte nenarodeného dieťaťa? Ako sa dá na to pripraviť?

Asi som sa na tú malú dívala pridlho a zrejme v žene zasiala semienko nedôvery. To dievča totiž zahnila späť do domu a v sekunde za ním zabuchla dvere. Potom si varechou znovu plesla o bok a namierila ju na mňa ako voľajakú vražednú zbraň. Určite si ju chcela len brániť a už v zárodku zničiť moje predsudky, ktoré vlastne vôbec neexistovali.

„Je skoro pol deviatej.“

Veru, a tá malá stále behá po vonku?

„Akosi som sa zdržala. Cesty boli dosť plné.“

Zamihala viečkami, ktoré modré žilky križovali jedna radost'.

„Aj som sa vám pokúšala dovolať, ale nedvíhali ste mi...“ pokračovala som o čosi nástojčivejšie.

„Ja nemám telefón.“

Začudovaná som pozrela do jej bezkrvnej tváre.

„Ako to, že nemáte? Pred dvomi týždňami sme spolu predsa volali a písali si mail...“

„S mojou sestrou, nie so mnou. Tá to vybavovala. Ja nemám internet, nepotrebujem ho. A nepotrebujem ani nájomníčku. To len ona si myslí, že áno.“

„Vaša sestra...“

„Agáta.“

Prikývla som a trochu priodvážne položila nohu na prvý schod.

„Urobila to teda bez vášho vedomia? Bude vôbec nejaký podnájom? Mám tu batožinu a za sebou kusisko cesty...“

„Veď ja o tom predsa viem. Čakám na vás, nie? Z dediny mi dali vedieť. S Visterkou je Agáta v kontakte a tá nonstop donáša, preto som na vás pripravená!“

Bola to nevrlá, nenajedená, zjavne zatrpknutá žena. To všetko preto, že mala dcérku s postihnutím?

Hľadala som ju pohľadom. Mrkla som do jedného, potom do druhého okna a skúsila dovidieť cez husto nariasené záclony, istá si tým, že za niektorou z nich stojí a načúva.

„Iba konštatujem, aká je skutočnosť, slečna Reiterová. Alebo pani?“

„Jednoducho Lena,“ pokúsila som sa o náznak úsmevu.

Nič. Lady sa neprelomili, tá žena tam ďalej stála ako vrastená do drevenej podlahy. Ak by občas neudrela tou varechou a nemykla kútikmi úst, pochybujem, že je živá. Tvár mala doslova vytesaná do kameňa a bez mimiky či mimovoľného záchvevu, panebože, takmer bez žmurknutia viečok.

Bola som už blízko, vlastne iba päť metrov od nej, vtedy sa nám skrížili pohľady.

Keď sa môj tmavý a uhrančivý spojil s jej belasými dúhovkami, čas okolo sa zastavil. Môj i ten jej. Dívali sme sa jedna druhej do očí a čítali si zo svojich duší. Sekunda, dve, desať, bolo to možno aj viac, mala som dokonca pocit, že je to celá minúta. No nič neprichádzalo – žiaden obraz. Nijaké násilné scény a bolesť, telo na tráve, na stoličke, v aute, kdekoľvek. Ani vyvrtnutý členok, zlomená noha, pokazený žalúdok, porezaný palec na pravej ruke. NIČ. Inokedy by som to uzavrela tak, že má táto žena šťastie. Neochorie, nezraní sa, nikto sa jej nepokúsi ublížiť.

Ibaže... Niečo tu nesedelo. Na nej mi niečo nesedelo.

Napokon som uhla pohľadom ako prvá. Pretrhla som náš

očný kontakt a dokonca mierne zaspätkovala a tá žena triumfálne stisla obe ruky do pästí! V tom momente som sa aj napriek sparnu, ktoré tu na južných kopaniciach panovalo, mimovoľne zachvela. Ako som sa však mohla tak triasť v tridsaťstupňovej pálave? A znovu. Telom mi prešla studená vlna a ešte čosi. Čosi zvláštne... Možno dokonca zlé.

„Takže Lena... Lena z Prešova. Sama? Bez muža? Bez detí? Iba Lena?“

Bola na koni a ja zatlačená do úzadia. Ďalší očný kontakt preto určite neprichádzal do úvahy.

„Áno.“

„Nehrozí, že si sem časom niekoho nastahujete?“

„Koho máte na mysli?“

Mykla plecami a britkými očami sa zahľadela kamsi do diaľky. Zrejme vedela kam, veď tu poznala každú piad. Žily na krku sa jej napli ako tetiva a sánka viditeľne stvrdla.

„Neviem... priateľku? Možno milenca? Alebo psa?“

„Nie.“

„Ste si istá, Lena? Život tu je veľmi osamelý.“

„Vravím, nie. Práve takýto osamelý život hľadám.“

Znovu pozrela priamo na mňa a skúsila sa očami zavrtáť do tých mojich.

„Vraj ste spisovateľka.“

„Nie. Nie som.“

„Agáta ma zavádzala?“

To mňa zavádzala. V telefóne mi tvrdila, že je tu pokoj, všadeprítomná vôňa zeme a lesa, príjemní ľudia a samozrejme, siete istej telekomunikačnej spoločnosti zabezpečujúce internet a možnosť telefonovania.

Automaticky som si siahla do zadného vrečka krátkych riflí a vytiahla odtiaľ svoju Nokiu. Dve paličky signálu ma ako-tak upokojili.

„Robím ilustrácie do školských učebníc.“

„Čo to?“

Konečne sa časť z jej sebaistoty začala vytrácať.

„Kresby. Do učebníc. Pracovných zošitov, šlabikára, čítanky a tak...“

Neverila mi alebo si to nedokázala predstaviť ako činnosť vhodnú zamestnania.

„Na toto potrebujete samotu?“

„Aj...“

Prižmúrila svoje pergamenové tenké viečka a varechou ukázala kamsi za môj chrbát.

„Nevybrali ste si z auta batožinu. Teda sa len rozkukávate? A ak neprejdeme vašim testom spokojnosti, odídete? Agáta mi sľúbila sedemstopäťdesiat eur.“

Zúžené oči sa jej viditeľne zaleskli a konček jazyka nakreslil po tenkých perách vlhkú čiaru.

Prikývla som a v jednom z okien predsa zbadala malú tvár toho dievčaťa.

„Trojmesačné nájomné. Hradené vopred, taká bola dohoda. Mám ich v kabelke.“ Hovorila som s pohľadom nalepeným na to miesto. K tvári čoskoro pribudli dve malé ruky s krátkymi prstami a akési plyšové zvieratko, ktoré vykúkať z okna spolu s ňou.

Žena to však okamžite vytušila. Nahla sa doboka, aby popod striedku na terase dovidela, kam mieri môj zrak, a hlasno zaujúkala: „Bež do izby, Amelie! Raz, dva, tri!“

A Amelie z okna razom zmizla.

Potom sa jej pohľad znovu zavrtal do mojej tváre a ona pokračovala akoby nič, dcéru, či kto vlastne to dieťa bolo, ani nespomenúc.

„A kabelku v aute. A auto na ceste. Zatiahnite s ním do dvora, tam zavadzia.“

Žmurkla som a pokúsila sa strohosť jej odpovede rýchlo absorbovať. Teda ma prijímala? Mala som ten podnájom?

„Nevedela som, či môžem...“

„Na severnej strane je drevená brána. Dostatočne široká, aby ste si ho neotlíkli. Zastavte s ním pred maštalou.“

„A potom?“

„Pozor!“

Odrazu žena vykričla a varechou ukázala k oblohe, odkiaľ zletel krdeľ čiernych krkavcov. V stotine bol nado mnou! Myslela som si, že len zakrúžia okolo terasy, no vrhli sa priamo k mojej svetlej hlave a takmer mi pazúrmí hrabli do vlasov. Stihla som sa stiahnuť a prikryť si ich rukami. Krkavce ešte raz hlasno zakrákali, plesli krídlami po brvnách a znovu stúpili k oblakom. Ten ich rev bol príšerný.

„Ježiši, čo to bolo?“ vystrašená som sa spýtala.

„Predsa havrany. Sú ich tu stovky.“

„Havrany?“

„Hm. Tu na juhu sa im páči, zvykajte si. Často vpália aj do domu. Hlavne keď cítia vôňu čerstvých koláčov.“

Vysmievala sa mi? Teda môjmu strachu? Alebo to bolo len zdanie?

Kristušák, prvýkrát som bola celkom mimo a nedokázala som zo svojej schopnosti vidieť hrozbu blížiaceho sa nešťastia niečo vyťažiť. Tá žena ma zneistila natoľko, až som o sebe skutočne zapochybovala.

„A čo ešte? Čo tu máte? Na čo sa mám pripraviť?“

Na moment zmĺkla, lebo zrejme premýšľala alebo mi len jednoducho nechcela odpovedať. Naveľa zdvihla bradu, vareškou si plesla do druhej dlane a otočila sa na päte. Potom siahla na kľučku na dverách, lebo naše zvítanie pokladala za vybavené.

Po chvíľke sa však predsa len ešte ozvala.

Ticho, no celkom vážne, utrúsila cez stisnuté zuby iba toľko:

„Na Amelie.“

FREDERIKA

Crossover takmer zapadol do páchnucej bahnitej brázdy. Kým som z neho vytiahla cestovnú tašku a dva kufre, po členky som bola pofrkaná blatom. Alebo to boli skôr zvieračie výkaly? Kdesi gagotali husi a pri maštali sa tmolilo zopár kureniec – chudých, ako bola ona. Vyšklbané perie odhalovalo ich nepeknú bielu kožu a vráskavé krky. Takže naozaj výkaly.

A čo bolo v tej maštali? Možno kravy, prasce, čokoľvek, čo na zadnom dvore narobilo smradľavý hnus šíriaci sa až k zarasteným betónovým dlaždiciam vedúcim k domu.

Vedľa maštale stál ďalší prístrešok. Pod ním parkovali otlčený biely favorit a mohutný Jeep Nevada. Špinavý podvozok a obrie pneumatiky celkom jasne dokazovali, že si prešiel rovnakou brázdou ako moje auto.

Teda dve vozidlá, z toho jeden džíp. Síce starší model, ale aj tak, azda na ňom jazdila ona?

Agáta Hans mi v telefóne spomínala, že ide o bývanie na veľkom pozemku. Prízvukovala ticho na samote a prakticky čosi ako malú farmu s dostatkom súkromia. V malej dedinke za Hurbanovom so sotva stovkou obyvateľov, ktorí boli roztrúsení v doline a po pláni pod kopcami. Maleč, ako sa lazy volali, bol rozlohou veľký, trávnatý a najmä slnečný a to ma presvedčilo.

A odrazu zisťujem, že dom patrí jej sestre a že je tu dieťa. Amelie...

A čo ak ešte niekto ďalší? Obzrela som sa okolo a očami najprv zastala na porisku pod dubom. Zaseknutá čepeľ sekery sa ligotala v páliacom slnku. Na boku prístrešku viseli ďalšie tri. Sekery... A niekoľko motýk, rýle, lopaty, hrdzavý fúrik. Pod tým stála veľká kaďa naplnená vodou, okolo nej naskladané plechové kanistry, zrejme na benzín či naftu.

Prišlo mi to ako miesto šité na muža alebo nie?

Znovu som vykročila, krívajúc ako kačka, lebo batožina bola priťažká a ja po ceste uťahaná sťa kôň. Napokon som zahla za dom a konečne zbadala prístavbu, ktorú som si bez obhliadky prenajala na celý nasledujúci rok. Biele dvere so sklenenou výplňou na nej boli dokorán a z ich obyčajného, maximálne nezabezpečeného zámku, trčal prostý malý kľúč.

Takže som bola pozvaná dnu? Vydýchla som si a tašky okamžite spustila na zem. Kosti v tele mi ako na povel zastonali, len-len že som to ustála.

Stála som v malinkej predsieni, kde nebolo nič, iba oválne zrkadlo v popraskanom drevenom ráme, malá dvojradová skrinka na topánky a svetlo, neskutočné teplo a hlavne ten zápach z blata. A ešte čosi, zatuchlina... Och, bože.

Práve som mierila do prvej izby za malou vstupnou chodbou a z nôh si zhodila zablatené tenisky i ponožky. Ruku som natiahla ku kľučke na úzkych dverách, tušiac, že tam zrejme bude kuchyňa – a ja som verila, že so všetkým potrebným. Hlavne s chladničkou a dobre vychladenou vodou. Môže byť aj mlieko, samozrejme, taktiež dokonale vychladené a syté. Potrebovala som piť, jesť a potrebovala som cigaretu!

„Kľúč.“

Až som zhíkla, lebo tá žena bola ako duch. Najprv to bol jej hlas, potom tieň, ktorý mi dopadol na hlavu, a napokon ona v predsieni, kde sme sa takmer dotýkali. Keď som sa obrátila smerom k nej, oči sa nám do seba vpili sťa atrament do pijaka. A mňa znovu šokovalo prázdno, ktoré som v tých jej našla. Ani poryv, jediný výkrik, ani kvapka krvi...

„Je predsa vo dverách.“

„Tento...“ Natiahla dlaň, na ktorom ležal veľký kovový kľúč. „Je od brány. O deviatej ju zamykáme. Najradšej by som bola, aby ste boli dovtedy na pozemku a, samozrejme, aby k vám po tomto čase nikto nechodil.“

„Ani nebude. Už som vám to vravela.“

Mávla rukou a bez všetkého mi kľúč hodila na čiernu cestovnú tašku pri nohách.

„Narobili ste tu sajrajt.“ Konečne oči spustila k zemi a pri pohľade na šmuhy od čierneho blata nesúhlasne stiahla obočie. „Musíte sa naučiť, kadiaľ po pozemku kráčať, Lena.“ Moje meno takmer vyplula. „U nás sa vodou zbytočne neplytvá. Presne to som s vami chcela prebrať. Žiadne kúpanie, iba sprcha. Ak sa dostaneme nad limit s kubíkmi vody, zatahnete to zo svojho. Po ďalšie... pozor na uzáver na plynovej bombe v kuchyni.“

Plynová bomba? Žiaden sporák?

„Kontrolujte tiež bojler nad toaletou. V prípade, že bude čo len nepatrne syčať, ma okamžite zavolajte.“

Lebo čo? Zabije ma oxid uhličitý?

„Chladnička občas štrajkuje.“

Konečne aspoň jeden svetlý bod, vďaka bohu za to. Nebudem tu platiť dvestopäťdesiat eur mesačne za nič.

„Preto ju odmrázajte aj každý týždeň. Žiadne zbytočné